

**LBRIS**

We know  
books

marius marian șolea

# **tăceri, gânduri și mărturisiri**

Prefață de Vasile Joanta



Editura Vremea  
București  
2023

## Cuprins

Între „Fugit irreparabile tempus” și „Toate îmi sunt  
îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos” ..... 9

### **mărturisiri**

Poemul cu apusuri care mai rămân..... 15

Poem despre răul oamenilor..... 16

O altă povară, a trestiei necugetătoare,  
rămase mereu aplecată în bătaia vântului..... 17

Poemul dintre gânduri..... 18

Din copilăria dintâi, cea cu ușile deschise..... 19

Poem cu multiple finaluri..... 20

Îndemnuri ..... 21

Teoria paturilor cosmice..... 22

Peisaj cu boli ..... 24

Nerânduite rânduri ..... 25

Sinteze întru pregătirea fetelor de diferite vârste ..... 26

Peisaj ..... 27

Un infinit nenumit ..... 28

Rugăciune cântată ..... 29

Despre timp..... 30

Despre treceri și netreceri ..... 31

Despre curgeri..... 32

Poem timpului..... 33

Despre mine ..... 34

Despre o idee de carte ..... 36

## 23 de gânduri pentru o tăcere discretă

Gând 1.....	49
Gând 2.....	50
Gând 3.....	51
Gând 4.....	52
Gând 5.....	53
Gând 6.....	54
Gând 7.....	55
Gând 8.....	56
Gând 9.....	57
Gând 10.....	58
Gând 11.....	59
Gând 12.....	60
Gând 13.....	61
Gând 14.....	62
Gând 15.....	63
Gând 16.....	64
Gând 17.....	65
Gând 18.....	66
Gând 19.....	67
Gând 20.....	68
Gând 21.....	69
Gând 22.....	70
Gând 23.....	71
Poemul dintre două tăceri.....	72
Despre amicitie, adevărul mai înainte de toate.....	73

### **tăceri**

Tăcere 1.....	77
Tăcere 2.....	78
Tăcere 3.....	79
Tăcere 4.....	80
Tăcere 5.....	81
Tăcere 6.....	82
Tăcere 7.....	83

Tăcere 8 .....	84
Tăcere 9 .....	85
Tăcere 10 .....	86
Tăcere 11 .....	87
Tăcere 12 .....	88
Tăcere 13 .....	89
Tăcere 14 .....	90
Tăcere 15 .....	91
Tăcere 16 .....	92
Tăcere 17 .....	94
Tăcere 18 .....	95
Tăcere 19 .....	96

**Poemul cu apusuri care mai rămân**

Apusurile tind să mai rămână locului un timp în cimitire.  
au o răbdare parcă și mai mare  
decât însuși energia care le generează  
și se întind în această parte de lume,  
cu umbre lungi de cruci albite.  
se târăsc în reprezentările noastre  
pentru întâlnirea cu noaptea  
și se mai târăsc pentru întâlnirea cu oamenii vii.  
împrejmuirile, mereu rupte, ale cimitirelor  
mărturisesc o vină a lumii și o lipsă de sens.  
cine să vină și să treacă dintr-o lume în alta,  
cu excepția timpului?

tristețile se domolesc în firesc  
și în grijile care stau strâns lipite de viață,  
de parcă ar fi o piele solzoasă a ei.  
așa își alimentează trecerea bagajul de evenimente  
și oamenii vii, goliți,  
trec în apusuri, care continuă, o vreme,  
să se lungească-ntre cruci.  
totuși, cimitirele au un răspuns  
pentru câteva dintre întâmplările cosmice.

Am auzit de-a lungul timpului atâția oameni  
spunând că le este rău...  
unii știau sau măcar presupuneau o cauză,  
alții considerau că totul era din senin.  
am auzit atâția oameni plângându-se,  
încât am uneori impresia că acest rău există cu adevărat,  
ca simplă dovadă de existență  
și îi poate atinge pe unii într-atât de mult,  
încât îi poate face să vorbească despre asta  
și supraviețuiesc, totuși, respectivei expuneri.

mereu i-am auzit pe oameni...,  
însă pământul, cerul și viețuitoarele care locuiesc aproape totul  
se plâng atât de puțin și atât de puțini sunt cei care le pot auzi!  
cine poate, de pildă, să facă diferența între cântecele unei păsări,  
dacă e un cântec înălțat dintr-o bucurie a timpului său biologic,  
ori al unei frici?  
și cine poate asculta pământul, oftaturile lui  
pentru ceea ce trăiește în afară?  
oamenii se plâng de rău  
numai atunci când îl suportă, nu și când îl produc.  
pământul, arborii și toate cele cu viață  
nu produc și nici nu trăiesc niciodată răul, nu îl metabolizează,  
ci doar se adaptează la existența lui.  
auzi tu, omule?! natura ta și cea dimprejur  
nu conțin un alt rău, în afara celui fabricat de tine.

unii altora vă faceți rău și unii altora vă plângeți  
de răul produs de altcineva.

**LIBRIS** | We know books  
**O altă povară, a trestiei necugetătoare,  
rămase mereu aplecată în bătaia vântului**

Fir de trestie nepăscută, netăvălită în glod  
și neprăfuită în marginea drumurilor,  
când vrei să taci, nu va ști nimeni că taci.  
dar, când singură te pui în situația de a vorbi celor care se clatină,  
nu mai trebuie să taci,  
tocmai pentru că acest lucru devine vizibil și asurzitor.  
iar repetiția tăcerii este un rău mai mare ca muțenia.  
*la început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu  
și Dumnezeu era Cuvântul...*

La scară cosmică, timpul nu este decât *ființa* dezordinii.  
într-o continuă întindere, își găsește rostul în materie.  
el trăiește diferit în fiecare aceste dezordini,  
în funcție de substanța lor:  
veșnicia este o tendință, o căutare,  
cu argument în căutarea ordinii dintâi.  
aceea a fost condensată în energia primordială,  
cea care a creat expansiunea pe care azi oamenii o pot intui  
și, cu anumită prudență, o pot chiar măsura...

Aceste păsări care scriu pe cer ceea ce văd pe pământ  
au fost mirările mele de mic:  
de ce pot să zboare şi de ce mai vin pe aici, pe la noi?  
de ce le e frică şi, totuşi, de ce stau?  
în loc de răspunsuri, le auzeam cântecul  
şi le vedeam parcurgerea pe cer.  
fâlfâitul zborului a fost mereu ca dintr-o altă lume  
şi zborul însuşi - o sugestie de avut în vedere.  
mereu am vrut să cresc pui de păsări călătoare.  
căutam optimist în inovatoare primăveri  
prin scorburi vechi ori prin copaci mai tineri.  
am crescut pui de sturzi, de mierle şi de cioară.  
cu toţii au zburat, lăsându-mă mai trist  
decât dacă ei nu ar fi fost niciodată ai mei.  
un singur lucru îmi rămânea ca o firavă împăcare,  
faptul că pe toţi îi învăţasem eu să zboare...

Nu ai înțeles ce îți spuneam atunci când te-am iubit  
și nu ai înțeles nici ce-am vrut să-ți spun  
atunci când ți-am greșit.  
există felurite apusuri de zi și felurite apusuri de om.  
uneori, nici nu mai știi dacă linia de foc este a unui cer în-  
frigurat  
sau arde, la noi, pământul încins.

toate se privesc cu anumită emoție  
și pentru toate ai nevoie de o îndepărtare,  
iar această distanță există  
indiferent de cât ai vrea tu să privești de aproape.  
cel puțin una, îndepărtarea trecerii,  
este existențială și obligatorie.  
avem impresia că îi supraviețuim și atunci se naște emoția,  
adică ne dă mâna să considerăm că trecerea este frumoasă,  
că poate fi chiar și un fenomen cosmic.

Trăiți în bucurie, ci nu în păcat!  
trăiți-vă timpul în pace, răbdare și jertfă!  
contemplați lumea și cerul!  
nu consumați minciuna, nici ipocrizia!  
obsesia și orgoliul blochează accesul la realitate  
mai mult decât o face prostia.

Galaxiile și cerurile se întrepătrund, se ating sau se mărginesc prin energii probabile și imprevizibile. Ceruri goale nu există, un cer nu este un spațiu fără evenimente. Spațiul este locul în care se desfășoară diferite energii, este locul manifestării acestora. Energiile sunt cele care îl creează și însăși desfășurarea lor produce timpul. Totul în univers se întâmplă ca în niște paturi mărginite și infinit mărginite, ceea ce iese de sub pătură se întinde pe sub, pe deasupra și împrejurul altor paturi. De sub acele *pături* ies timpul și spațiul, corespondente acelui pat în care s-au desfășurat treziri și adormiri de energie. Cred că fiecare pat are timpul său și acești timpi sunt diferiți între ei. Spații și timpuri există în fiecare pliu al păturilor. Tot *produsul* se întinde, creează și recreează. Mișcarea spațiilor și a timpilor care călătoresc împreună cu esențiala și rara lumină nu este infinită, atât energiile, cât și *mișcarea* lor relațională se vor diminua sub influența a tot ceea ce întâlnesc în calea lor. Nimic nu (mai) accelerează nimic, asta a fost cândva, acum totul așteaptă punctul critic al procesului invers, al constrângerii forțelor, al simetriei. Cunoașterea se manifestă numai în spațiile guvernate de gravitație, inclusiv în cel terestru, mărginit. Aceasta este dată doar de procesele fizice, chimice sau termodinamice, care ne constrâng existența și pe care le cunoaștem empiric sau din experiment științific. Toată dezordinea este o explozie din ordine și o tendință doar la infinit pentru ordine. Deși posibilitatea dezordinii crește în timp, fiind un proces fizic la scară cosmică, la infinit, adică în veșnicie, ordinea este un lucru cert ca posibilitate matematică. Tot ce se întâmplă în pat este un big bang, o „creație”. Ceea ce se întâmplă în celelalte paturi influențează decisiv. Între paturi se găsește ceea ce a ieșit de sub pături. În loc de

timp și de spațiu este strict numai ceea ce s-a creat în pat, sub păturile de forțe și de energii constrângătoare și potențatoare, care lucrează sinergic. În loc de timp și de spațiu sunt doar câmpurile de energii efect. Timp și spațiu așa cum le avem noi în reprezentare sunt doar sub păturile care acoperă acele paturi. Bucle, cuante, corzi, simetrii sunt intuiții ale noastre și posibilități imaginate doar în funcție de cunoașterea certă de până atunci. Odată cu o descoperire stipulată într-o lege, se schimbă și intuițiile, și presupuzițiile. Am întrebat o cercetătoare de contrariantă expresie științifică, până atunci privise universul doar prin telescop, ce argumente poate prezenta împotriva sau în apărarea Teoriei paturilor cosmice. Ea a bufnit în râs și s-a întors pe partea cealaltă, precum o coardă cosmică. Deși avea nevoie de lumină, nu acorda trecutului nici un fel de importanță. Cerceta imposibilul, folosind telescopul și lumina doar pentru prezent, într-un absurd incandescent, care devenea lumina ei pentru proximități. Am explicat non-sensul, inclusiv detaliul că tot ceea ce suntem și tot ceea ce vedem sunt lucruri din trecut.